

enkelte Mand spiller en ganske betydelig Rolle, om hans Fortjeneste er 100 Kr. eller 200 Kr. mere eller mindre om Aaret. Jeg skal yderligere anføre, at de paagældende Opsynsmænd ikke er ulykkesforsikrede, et Forhold, som viser, at de i alle Forhold lader til at skulle være Stifbørn.

Jeg skal dernæst omtale en Sag, som jeg omtalte i Fjor under Finanslovens første Behandling, og som jeg dermed mente, jeg ikke oftere behøvede at beskæftige mig med. Men Forholdene har tvunget mig til paa ny at drage Spørgsmaalet frem. Det, jeg sigter til, er den Kritik, jeg rettede mod den Ledelse, der havde med Opførelsen af Arbejderboligerne ved den militære Klædefabrik i Usserød at gøre. Jeg rettede i Fjor en skarp Kritik over, at man ikke anvendte Licitation dér, men at Arbejdet uden Licitation var blevet overdraget til en Entreprenør, der i Haandværkerkredse var mindre vel anset, og som dér paa Egnen ikke blev regnet for at være just nogen første Klasses Haandværksmester. Denne Kritik fra min Side førte med sig, at der blev foranstaltet en Undersøgelse, og denne resulterede i, at der fra Forsvarsministeren blev tilstillet Ingeniørkorpset et bestemt Paalæg om, at for Fremtiden maatte der ikke udføres Nybygninger ved den militære Klædefabrik, uden at de blev udbudt til Licitation, som skulde foregaa efter bestemte Regler, samt at Licitationsbestemmelserne meget nøje skulde overholdes. Det var ikke min Opgave i Fjor at komme nogen til Liys med dette Spørgsmaal. Jeg havde kun til Hensigt at faa rettet et Forhold, som jeg ansaa for at være uheldigt, idet jeg har den Opfattelse, at Staten skal ikke være Malkeko for denne eller hin private Entreprenør, som mener, at man her kan tage haardt fat og anvende mindre godt Materiale, fordi det er Staten, der bygger. Jeg var for saa vidt tilfreds med den Afgørelse, der blev truffet af Forsvarsministeren, og skulde ikke paa ny have omtalt Sagen her, hvis den ikke havde faaet et Efterspil af en ganske mærkværdig Karakter. Blandt de Mennesker, som maatte afgive Forklaring under Forhørene for at komme til Bunds i dette Spørgsmaal, var der en Murermester Nikolaj Olsen i Hørsholm. Denne Murermester har i 13 Aar haft alt Reparationsarbejde paa Usserød Klædefabrik, altsaa Smaareparationer af mindre Betydning, som overdrages uden Licitation. Den 1. April dette Aar fik han Meddelelse om, at der var antaget en anden Mester, og at han var afskediget. Da man aldrig havde

ført Klage over Mandens Arbejde, blev han i allerhøjeste Grad forbavset over, at han ikke fik at vide, hvad Grunden kunde være til, at han havde mistet sit Arbejde. Det var ikke en Livssag for ham, idet han foruden dette Arbejde havde meget andet, men han tjente dog gennemgaaende ca. 7—800 Kr. om Aaret ved den paagældende Fabrik. Han henvendte sig til Kontroløren ved Klædefabrikken og spurgte om Grunden til Afskedigelsen. Han fik det Svar, at derom maatte han henvende sig til Ingeniørkorpsets Repræsentant, Oberstløjtnant P. Hansen, Holte, som repræsenterer Staten overfor Klædefabrikken med Hensyn til Reparationer og lignende. Manden henvendte sig til Oberstløjtnanten og fik et Svar, som i allerhøjeste Grad forbavsende mig. Jeg vilde neppe tro mine egne Øren, da jeg hørte det gentaget af den paagældende Murermester. Oberstløjtnant Hansen havde paa Spørgsmaalet om, hvorfor Manden var afskediget, svaret: „De er afskediget, fordi De har klaget“. Det var et meget lakonisk Svar, og da Murermester Olsen ønskede nærmere Besked, sagde Oberstløjtnanten: „Ja, der er ikke anden Besked, end at De har klaget; enten skal De gaa, eller jeg skal gaa, i det foreliggende Tilfælde bliver det Dem, der maa fortrække“. Jeg vilde gerne herfra henvende den højtærede Forsvarsministers Opmærksomhed paa dette Forhold. Jeg haaber, han bestemt og energisk vil træde op overfor den paagældende Embedsmand. Det forekommer mig at være et lovlig stift Stykke, at en Embedsmand har Lov til at behandle en Haandværksmester paa den Maade, jeg her har nævnt, blot fordi Haandværksmesteren efter Opfordring har afgivet en Forklaring, som var i nøje Overensstemmelse med den rene, skære Sandhed. Det tyder ikke paa, at Oberstløjtnanten har nogen god Samvittighed i denne Sag, eller paa, at han er i Besiddelse af den Overlegenhed og den Indsigt, som fordres af en Mand i den Stilling. Ellers vilde han efter min Mening ikke indlade sig paa en Hævnakt af den Karakter. Jeg vil udtale en bestemt Misbilligelse af, hvad her er foregaaet, og henstille til den højtærede Forsvarsminister at gøre denne Sag til Genstand for nærmere Undersøgelse. Jeg kan ikke tænke mig, at det, der her er foregaaet, er i Overensstemmelse med den højtærede Forsvarsministers Opfattelse. Jeg føler mig overbevist om, at han paa det skarpeste vil misbillige det.